

Arrest

nr. 111 693 van 10 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 12 juni 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 mei 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 juni 2013 met refertenummer REGULX.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. AKYAZI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 3 december 2012, als echtgenoot van een Belgische onderdaan, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 16 mei 2013 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie

maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 29 mei 2013 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.12.2012 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie.

Op 3 december 2012 werd er op basis van artikel 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een aanvraag tot vestiging ingediend door de heer [O. G.], geboren op 12.12.1990 van Turkse nationaliteit.

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 05.05.2012 in Turkije werd afgesloten met mevrouw [Z. A.], [...] met de Belgische nationaliteit.

Op 3 december 2012 werd een bijlage 19ter (bewijs van de aanvraag tot vestiging) afgeleverd en op 8 januari 2013 een immatriculatieattest uitgereikt.

Overwegende dat artikel 27 van het wetboek internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met artikelen 18 en 21.

Overwegende dat artikel 18 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt de wetsontduiking bedoelt, die het mogelijk maakt om geen rekening te houden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.

Overwegende dat het feit dat de echtgenoten naar Turkije gaan om in het huwelijk te treden enkel tot doel heeft te ontsnappen aan de toepassing van het door het wetboek van internationaal privaatrecht aangewezen recht.

Dat de intentie duidelijk wordt aangetoond door de volgende feiten:

Overwegende dat betrokkene reeds in september 2010 gevraagd heeft om in het huwelijk te treden met mevrouw [K. O.] te Genk. De ambtenaar van de burgerlijke stand van Genk vroeg op 17 september 2010 advies aan de Procureur des Konings te Hasselt.

Op 13 mei 2011 kwam mevrouw [K. O.] melden dat ze haar huwelijk met betrokkene wou annuleren.

Op 18 juli 2011 diende betrokkene een huwelijksaangifte in te Leopoldsburg met [Z. A.].

Er kwam een negatief advies van het parket van Hasselt op 28 oktober 2011 op deze huwelijksaangifte.

De Burgerlijke stand van Leopoldsburg weigerde het huwelijk te voltrekken op 21 november 2011.

Met als motieven:

- Precaire verblijfstoestand: [G. O.] verklaart naar België te zijn gekomen omdat hij psychische problemen heeft waarvoor hij hier wenst behandeld te worden. Hij diende op 13.08.2008 een aanvraag tot machtiging tot verblijf in op basis van art. 9ter vreemdelingenwet (regularisatie op medische gronden). Op 3 oktober 2011 deelde de Dienst Vreemdelingenzaken mee dat de aanvraag geweigerd werd en verzocht zij de gemeente Leopoldsburg om een bevel om het grondgebied te verlaten uit te reiken aan betrokkene en zijn attest van immatriculatie in te trekken. Na zijn aankomst in België in augustus 2008 zou hij eerst bij zijn oom in Bilzen verbleven hebben. Daarna is hij alleen gaan wonen en in juni 2010 is er een huwelijksaanvraag ingediend te Maasmechelen tussen de heer [O.] en mevrouw [B. K.]. Deze wordt later geannuleerd. De heer [O.] stond vervolgens van 20.09.2010 tot 15.06.2011 ingeschreven op hetzelfde adres als ene mevrouw [O. K.] te Genk. Aldaar werd een huwelijksaanvraag ingediend, tot mevrouw [K.] deze annuleerde op 13.05.2011. Wel zou hij het kind van deze vrouw, [Z. R. O.], geboren op 20 februari 2009, erkend hebben terwijl hij niet de biologische vader is. Tenslotte volgt

dan de huidige huwelijksaanvraag met mevrouw [Z.] te Leopoldsburg. Dit betreft dus de derde huwelijksaanvraag van mijnheer [O.] in ruim één jaar tijd met een vrouw van Turkse afkomst in België! Dergelijke handelswijze kan geenszins als ernstig worden beschouwd en laat vermoeden dat betrokkene op alle mogelijke manieren tracht verblijfsrecht te verwerven in België. Het erkennen van een kind van een vrouw met de Belgische nationaliteit past ook in deze context. Mijnheer meldt reeds aan de lokale politie dat, indien zij niet in België voor de wet kunnen huwen, zij in een ander land gaan trouwen.

- *Personalia*: gebrek aan afdoende kennis van persoonlijke gegevens: Mevrouw kent enkel de geboortedatum van mijnheer. Zelfs over zijn geboorteplaats is ze niet zeker. Ze weet niet welke schoolopleiding hij heeft gevolgd, noch of hij reeds gewerkt heeft in Turkije. De verbalisanten van de lokale politie merken op dat mevrouw weinig interesse toont voor haar toekomstige man. Mijnheer kan wel enige gegevens mbt mevrouw geven. Hij woont sinds juni 2011 in bij het gezin [Z.] en weet dat [A.] een opleiding tot kapster heeft gevolgd en momenteel in een bakkerij werkt. Mijnheer heeft zijn legerdienst in Turkije niet vervuld en stelt deze in België te willen doen (sic!).

- *Tegenstrijdige verklaringen*: Volgens mevrouw zijn er nog geen trouwkleren en -ringen aangekocht, noch is er een feest geregeld. Volgens mijnheer zijn er wel al kleren en ringen gekocht. Volgens mevrouw zullen zij zowel voor de wet als voor de imam huwen, volgens mijnheer zijn zij reeds voor de imam gehuwd! Noch afgezien van het feit dat in de Belgische rechtsorde het religieuze huwelijk niet mag afgesloten worden voor het burgerlijke, is het in de versie van mijnheer niet logisch dat hij nog op de zetel slaapt in de woonkamer en dat zij nog geen intiem contact hebben gehad (zoals hij beweert), aangezien in hun religie het religieuze huwelijk volstaat om zich op dit vlak als man en vrouw te gedragen. Wanneer de lokale politie ter plaatse een kijkje gaat nemen bij de familie [Z.], treffen zij mijnheer aan in een chalet in de tuin, waar hij volgens een zus van mevrouw ook slaapt.

- *Korte verloving*: Mijnheer zou mevrouw gezien hebben op een huwelijksfeest op 31.12.2010 en daarna navraag hebben gedaan naar haar. Vervolgens heeft hij haar verschillende malen ontmoet in de bakkerij waar ze werkt. Volgens hem was dit voor het eerst in februari 2011, volgens haar in maart. Na enige tijd heeft hij haar GSM-nummer gevraagd en gekregen. Er werden nog enkele malen afspraakjes gemaakt. In mei of juni heeft hij haar dan ten huwelijk gevraagd. Volgens mevrouw heeft zij na 3 à 4 dagen ja gezegd, volgens mijnheer na 3 à 4 weken... Daarna zijn de ouders ingelicht en zijn ze verloofd, waarna mijnheer ging inwonen bij het gezin [Z.].

Betrokkene heeft beroep aangetekend tegen deze weigering. De voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Hasselt, zetelend in kortgeding, heeft de vordering van betrokkenen onontvankelijk verklaard.

Betrokkenen zijn alsnog in Turkije gaan huwen.

Op basis van voornoemde feiten weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het tussen de heer [O. G.] en mevrouw [Z. A.] afgesloten huwelijk te erkennen in België. De aanvraag tot vestiging wordt bijgevolg geweigerd, aangezien de wetsontduiking zoals voorzien in artikel 18 van het wetboek IPR een geval van manifeste fraude is.

Met betrekking tot de weigering tot erkenning van de geldigheid van de akte kan door middel van een eenzijdig verzoekschrift een beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg overeenkomstig artikel 23 van het wetboek van internationaal privaatrecht. Het beroep moet overeenkomstig de in artikelen 1025 tot 1034 van het gerechtelijk wetboek bedoelde procedure worden ingediend.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste, tweede en derde middel – die samen worden behandeld – de schending aan van het motiveringsbeginsel vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 18 en 21 van het wetboek van internationaal privaatrecht (hierna: het WIPR).

Hij licht de middelen als volgt toe:

“[...] Schending van de formele en materiële motiveringsplicht

Verzoeker is op 5 mei 2012 in Turkije gehuwd met mevrouw [A. Z.], [...] 1990 met de Belgische nationaliteit.

Op basis van dit huwelijk deed verzoeker een aanvraag tot vestiging.

Op 3 december 2012 ontving verzoeker een bijlage 19 ter en op 8 januari 2013 wordt hem een immatriculatieattest uitgereikt.

Op 16 mei 2013 beslist de verwerende partij de aanvraag van verzoeker te weigeren en dit om volgende redenen :

Verzoeker zou op alle mogelijke manieren getracht hebben om een verblijfsrecht te bekomen.

Hij zou in één jaar tijd drie huwelijksaanvragen hebben gedaan met vrouwen van Turkse afkomst.

Verzoeker en zijn echtgenote zouden tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd.

De echtgenote van verzoeker zou niet veel weten over hem.

Doordat verwerende partij stelt dat verzoeker in september 2010 een aanvraag zou hebben gedaan om in het huwelijk te treden met mevrouw [K. O.] te Genk en dat terwijl mevrouw [K. O.] al gehuwd was in Turkije.

Dat verzoeker enkel een aanvraag heeft gedaan voor een samenleving met mevrouw [K. O.], maar hier uiteindelijk van heeft afgezien.

De bewering van verwerende partij dat verzoeker driemaal een aanvraag zou hebben gedaan voor een huwelijk klopt aldus niet.

Terwijl artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen stelt dat de bestreden beslissing afdoende dient te zijn gemotiveerd wat hier inhoudt dat de motieven feitelijk juist dienen te zijn.

Dat partijen tegenstrijdige verklaringen zouden hebben afgelegd klopt evenmin.

Mevrouw [Z.] zou niet zeker zijn over de geboorteplaats van verzoeker. Dit wordt verder niet gespecificeerd. Mevrouw [Z.] kent de streek waar verzoeker is geboren, maar kan enkel geen details geven over het dorp waar verzoeker is geboren.

Dit wordt verder niet gemotiveerd door verwerende partij.

Volgens verzoeker zouden er wel al kleren en ringen zijn gekocht, terwijl volgens zijn echtgenote niet.

Verzoeker begreep de vraag verkeerd in die zin dat hij dacht dat het ging over het jurk dat mevrouw [Z.] zou aantrekken tijdens het sluiten van het huwelijk.

Het zou blijkbaar gaan om het trouwjurk voor het trouwfeest.

Partijen zouden iets anders hebben gezegd in verband met het jawoord. Mevrouw [Z.] zegt dat ze na 3 à 4 dagen ja heeft gezegd, terwijl verzoeker na 3 à 4 weken zegt.

In enkele dagen zou mevrouw [Z.] beslist hebben dat het klikte met verzoeker, doch partijen wilden elkaar beter leren kennen. Vandaar dat ze enkele weken nodig hadden.

Dat de motiveringsplicht (art. 2 en art. 3 van de wet van 29/07/1991) werd geschonden.

[...]

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel :

Mevrouw [K. O.] heeft verzoeker een document laten ondertekenen op het gemeentehuis waarbij hij haar kind heeft erkend.

Verzoeker zou bedrogen zijn geweest door mevrouw [O. K.] wier bedoeling enkel was om haar kind te laten erkennen door verzoeker.

Dat verwerende partij dit niet verder heeft onderzocht.

Bovendien spreekt verwerende partij over 2 andere huwelijksaanvragen die niets te maken hebben met het huidige huwelijk van verzoeker.

Het gaat hier om het huwelijk met mevrouw [Z.] waarover verder onderzoek moet worden gedaan of er de intentie is van verzoeker voor een duurzame levensgemeenschap.

Het feit dat de heer [O.] al eerder een aanvraag tot huwelijk heeft gedaan met een andere vrouw doet er niet toe.

Er is inderdaad een huwelijksaanvraag geweest met mevrouw [B. K.], maar gezien naderhand grote discussies zijn ontstaan, heeft verzoeker hier een einde aan gemaakt.

Verzoeker zou ondanks het religieus huwelijk nog op de zetel slapen in de woonkamer en zou geen intiem contact hebben gehad.

Het is belangrijk voor verzoeker en zijn echtgenote dat hun burgerlijk huwelijk afgesloten in Turkije wordt erkend.

Zolang dat het huwelijk hier niet wordt erkend, dient het huwelijk als onbestaande te worden beschouwd. Het is dan ook niet voldoende dat er enkel een religieus huwelijk is afgesloten.

Verzoeker en zijn echtgenote mogen zelf beslissen of ze al dan niet intiem contact hebben.

Dat er zich dan ook een manifeste schending voordoet van de zorgvuldigheidsplicht,

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

[...]

Schending van art. 18 en art. 21 van het Wetboek IPR

Art. 18 W. IPR vermeldt dat geen rekening wordt gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht (wetsontduiking)

De beweerde wetsontduiking wordt niet aangetoond door verwerende partij.

Het is weliswaar zo dat verzoeker heeft geprobeerd in het huwelijk te treden met mevrouw [Z.] in België.

Deze werd geweigerd en verzoeker heeft hiertegen beroep aangetekend voor de Rechtbank van eerste Aanleg te Hasselt.

De rechtbank heeft de vordering van verzoeker afgewezen.

Verzoeker heeft alle mogelijke middelen uitgeput voordat hij in het huwelijk is getreden met mevrouw [Z.] in Turkije.

Verwerende partij kan niet aantonen dat het huwelijk door verzoeker werd gesloten met het enkele doel te ontsnappen aan de Belgische wetgeving.

Schending van art. 21 W.IPR

Verwerende partij verwijst naar de vorige huwelijksaanvragen en besluit daaruit dat het huwelijk van verzoeker met mevrouw [Z.] niet dient erkend te worden.

Gezien het huwelijk niet wordt erkend, kan de aanvraag tot vestiging van de heer [O.] niet worden aanvaard.

De stad Luik heeft het huwelijk van verzoeker nochtans wel erkend en overgeschreven in de registers.

Het is niet redelijk en verantwoord dat verwerende partij zich steunt op de eerdere aanvraag tot huwelijk van verzoeker om te beslissen tot niet-erkenning van het huwelijk van verzoeker.

Verwerende partij kan geen enkel bewijs leveren van schijnhuwelijk.”

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de door verzoeker ingediende aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie geweigerd op grond dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie en meer specifiek de verwantschap met de burger van de Unie niet afdoende werd bewezen. Hierbij wordt – met verwijzing naar de artikelen 18 en 27 van het WIPR – toegelicht dat het in het buitenland afgesloten huwelijk met een Belgische onderdaan niet wordt erkend in België wegens wetsontduiking.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

2.2.2. In zoverre verzoeker de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 18 en 21 van het WIPR, stelt de Raad verder vast dat verzoeker in wezen kritiek uit op de motieven op grond waarvan verweerder weigert de geldigheid van de door verzoeker bij zijn aanvraag voorgelegde buitenlandse huwelijksakte te erkennen.

Gelet op het feit dat bij de aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie een buitenlandse huwelijksakte werd overgemaakt aan het bestuur moet worden gewezen op de toepasbaarheid van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR. Deze bepaling luidt als volgt:

“Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.”

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 op moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS, 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAEEST, commentaar bij artikel 27 in J. ERAUW e.a. (eds.), Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

Te dezen is verweerder de overheid die bevoegd is tot het erkennen van een verblijf van meer dan drie maanden als echtgenoot van een Belgische onderdaan. Hij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR te weigeren wanneer hij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Aangezien het genoemde artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR deze bevoegdheid tot ‘*de-plano-erkenning*’ toevertrouwt aan ‘*alle overheden*’, staat zelfs de omstandigheid dat de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand deze buitenlandse akte wel zou erkennen, niet in de weg dat verweerder binnen zijn bevoegdheden deze erkenning weigert.

Er dient verder te worden benadrukt dat, overeenkomstig artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR, in het geval de overheid weigert de geldigheid van een buitenlandse akte te erkennen beroep kan worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg. Het komt dan ook enkel aan dit rechtscollege toe om, indien hieromtrent enige betwisting bestaat, te oordelen over de rechtsgeldigheid van een buitenlandse akte. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om zich over deze betwisting uit te spreken (cf. RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 1 april 2009, nr. 192.125; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626).

Gelet op de vaststelling door verweerder in de bestreden beslissing dat de voorgelegde buitenlandse huwelijksakte niet kan worden erkend in België, en dat bijgevolg niet is voldaan aan van de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van echtgenoot van een burger van de Unie, kan niet worden aangenomen dat enig verder onderzoek naar de situatie van verzoeker en naar de vraag of er al dan niet sprake is van een intentie voor het opbouwen van een duurzame levensgemeenschap zich opdrong vooraleer kon worden besloten tot de bestreden beslissing.

In zoverre verzoeker daarnaast nog een schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht lijkt te willen aanvoeren, aangezien hij stelt dat hem niet direct en persoonlijk om inlichtingen gevraagd werd of hem niet de gelegenheid geboden werd stukken over te leggen die zijn voorstelling van de feiten of van hun toestand geloofwaardig maken, benadrukt de Raad dat verzoeker de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in zijn aanvraag voor een verblijf van meer dan drie maanden en dat hij deze aanvraag met alle nodige stukken kon onderbouwen. Verzoeker houdt derhalve ten onrechte voor dat hij niet de kans had om zijn standpunt te verduidelijken.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van de artikelen 18 en 21 van het WIPR kan dan ook niet worden weerhouden.

De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS